Lunea Maniacilor
Roxana Brânceanu

M-am trezit obosit, ca în orişicare luni, iar când am scăpat din mâini ceaşca de cafea şi s-a făcut ţăndări de podea, am avut o senzaţie puternica de déjà-vu. Probabil din cauza oboselii. Întotdeauna când sunt obosit mi se întâmpla aşa.

Când am ieşit, vecinul mi-a cerut un foc. Nu ştiam ca fumează. Nu-l văzusem niciodată fumând, nici măcar cumpărând ţigări. Când m-am apropiat de el, mirosea a băutura. Probabil trecea printr-un impas, bietul băiat.

Bineînţeles, am pierdut autobuzul. De supărare, am renunţat să-l iau la goana pe pustiul care scria porcarii pe zidul blocului. De unde apăruse? Era un cartier civilizat.

Am chemat un taxi. A trebuit să-i repet şoferului de câteva ori încotro voiam să ma ducă asculta muzica tare, iar pe o stradă puţin mai libera a început să valseze cu maşina, băgându-i în sperieţi pe ceilalţi trecători, şi pe mine şi mai rău, i-am urlat în ureche să se potolească, el mi-a făcut cu ochiul, a virat brusc şi a oprit taxiul pe trotuar exact în faţa intrării principale a companiei pentru care lucrez.

Când să cobor, şoferul m-a luat în braţe şi m-a sărutat pe gura, îndelung, apoi m-a întrebat dacă vreau să ne căsătorim. I-am lăsat un bacşiş gras şi am fugit cum am putut mai repede, temându-mă ca nu cumva să ma vadă cineva şi să creadă ca asta a fost motivul pentru care am întârziat.

Din fericire, am scăpat de asemenea situaţie penibila. În schimb, când am deschis uşa biroului, am fost lovit în piept de o minge uriaşă, gonflabila, din cele cu care se joacă copiii pe plajă.

— Potholiti-vă odată, maniacilor! s-a auzit de sub unul din

birouri glasul Francezului (îi spuneam aşa datorită unui defect de pronunţie, el nu avea nici cea mai mică înclinaţie către naţiunea respectivă, mai mult, era fascinat de cultura asiatica).

Când, în sfârşit, a ieşit de dedesubt, am înlemnit. Era îmbrăcat într-un frac vechi, ros în coate şi cam larg, iar pe cap avea un fel de coroana regala din hârtie aurie. Ţinea în braţe un acvariu sferic în care hoinăreau dezorientaţi doi peştişori portocalii.

— Sunt penthru sotia dihrectorului, îmi explica el, roşu la faţă fiindcă stătuse cu capul în jos.

N-am înţeles nimic. M-am aşezat la birou şi am început să ma uit prin dosare. Am fost surprins să constat ca multe erau nerezolvate, deşi aş fi putut jura ca o făcusem, şi încă de curând. Pe unele din ele îmi aminteam clar ca le dusesem deja la arhiva.

— Ai răbdare, Francezule, spuse Lori, nu e încă ora.

Am ridicat capul. Cu bolul de sticla în mâini, Francezul privea atent pe fereastră.

Apoi se repezi pe scări în întâmpinarea femeii elegante care cobora din maşina ajutata de şoferul în uniforma.

— De mult îşi dorea să facă asta, îmi şuşoti Lori în ureche, conspirativ. I-a intrat în cap că e nefericita şi el ar fi cel destinat s-o salveze.

Îmi plăcea Lori. Era o femeie frumoasă, dulce, romantica.

— Şi asta ar trebui să fie cel mai bun mod de a o face fericita? Mie mi se pare ridicol. Pestii ca pestii, o fi aflat el că-i plac, dar fracul ăla lăbărţat şi coroana sunt chiar ridicole.

Lori a ridicat din umeri şi eu m-am întors la dosarele mele. Oare

uitasem să le duc la arhiva? Asta trebuie să fie, intenţionasem să le închei şi să scap de ele, dar uitasem s-o fac. O să scap de ele chiar acum. Am trecut la treabă, dar era greu să ma concentrez căci auzeam involuntar gogomăniile pe care până azi cuminţii mei colegi le debitau în gura mare, şi din când în când eram nevoit să lovesc mingea gonflabila. Debandada generală s-a întrerupt la vederea Francezului, revenit învins din escapada sa amoroasa. Coroana de hârtie aurie, sifonata şi rupta, o purta drept guler, apa i se scurgea din par şi din fracul care astfel părea şi mai jegos, iar din buzunarul de la piept se zărea, tresărind, coada unui peste portocaliu, pe care Francezul îl puse cu delicateţe în paharul meu cu apa. Celălalt peste îl pierduse. Zâmbi:

— Încă un eşec. Nu contează, o s-o iau acum de la capăt.

Încă? Nu-l mai văzusem niciodată făcând astfel de nebunii. Ceilalţi nu păreau miraţi. Şi cum de ştia Lori despre pasiunea lui secreta?

Ziua a continuat ca într-un azil de nebuni. Cineva nu ştiu cine a spus ca orice-am face nu are consecinţe. N-am înţeles. Fusesem crescut în ideea responsabilităţii pentru fiecare gest, fiecare cuvânt. Totuşi, m-am lăsat antrenat de nebunia generală şi am făcut şi eu câteva fapte de care altă dată mi-ar fi fost ruşine.

La plecare am invitat-o pe Lori la masă. Am petrecut o după-amiază minunata împreună, flecărind, râzând, hoinărind mâna-n mâna pe aleile parcului, i-am cumpărat flori şi bomboane şi baloane în forma de inimă, ne-am plimbat cu barca pe lac şi am sărutat-o sub o arcada de trandafiri roşii care scuturau petale în părul ei.

Mi-am dat seama că undeva în adâncul sufletului meu dorisem întotdeauna să fac asta, dar trăisem cu ideea preconceptă ca relaţiile personale şi relaţiile profesionale nu merg împreună. Oare greşisem? Sau ceea ce simţeam acum pentru Lori era doar dorinţa trecătoare?

Am mers acasă şi am făcut dragoste, cu patima, cu disperare, până la epuizare, ne-am dăruit trupurile şi sufletele şi ne-am blocat

gândurile, spuneam cuvinte fără şir pe care le uitam instantaneu, otrăviţi fiecare de răsuflarea şi gustul şi privirea celuilalt.

M-am trezit obosit, ca în orişicare luni, iar când am scăpat din mâini ceaşca de cafea şi s-a făcut ţăndări de podea, am avut o senzaţie puternica de déjà-vu. Probabil din cauza oboselii. Întotdeauna când sunt obosit mi se întâmpla aşa.

M-am încruntat. Ceaşca de cafea? Câte avusesem la fel? Nu-mi puteam aminti. M-am uitat pe raft. Mai erau două.

Lori!

Plecase, probabil, când eu încă dormeam. Cu gândul la noaptea petrecută împreună, m-am întors în dormitor, sperând să fi uitat acolo ceva, oricât de neînsemnat, ceva al ei pe care eu să-l pot păstra ca amintire.

Aşternuturile erau abia atinse. Părea ca dormisem neîntors, nicidecum ca petrecusem o noapte sălbatică. Poate refăcusem patul după plecarea ei şi nu-mi mai aminteam, dar ar fi fost ciudat… Nu sunt somnambul! Sau poate trăirea interna fusese mult mai puternica decât actul fizic.

Când am ieşit, vecinul se întorcea de la jogging. Mi-am amintit ca ieri băuse şi se apucase de fumat şi am vrut să-l întreb ce…

Luni? Dar azi nu e luni. Ieri am fost la serviciu. Deci azi e marţi.

Azi e luni. Am ascultat ştirile la radio. A greşit speakerul?

Acelaşi puşti frumos îmbrăcat scria porcarii pe zidul blocului. Am strigat la el, el mi-a replicat cu un gest obscen şi a fugit. Nu l-am urmărit.

Autobuzul mi-a plecat de sub nas şi a trebuit să chem un taxi. La

vederea şoferului am avut o tresărire. Iar nenorocitul ăla de homo! M-am ghemuit pe bancheta din spate şi m-am prefăcut că-mi studiez agenda, de fapt un carneţel cu câteva numere de telefon. Dar tânărul a fost cuminte, nici măcar nu s-a atins de volumul radioului, deşi de data asta ceva mi-a atras atenţia şi aş fi vrut să ascult. Au întrerupt programul muzical şi cineva n-am înţeles cine a spus ceva despre dorinţe îndelung refulate şi posibilitatea de a le împlini, repetat, fără consecinţe. A urmat un dialog pro şi contra. M-am gândit la şoferul de taxi şi la peştişorii portocalii ai Francezului. La ţigara vecinului şi la pustiul care scria pe ziduri. La Lori. Oare de ce plecase atât de repede? Mi-ar fi plăcut să mergem dimineaţa la serviciu împreună, mâna în mâna…

— Potholiti-vă odată, maniacilor! am auzit vocea Francezului când am intrat înăuntru.

De data asta era căţărat pe birou, iar Lori şi încă câţiva fugăreau un căţel lăţos care se izbea de tot ce întâlnea în cale, creând o debandada totală.

Nu mi-a aruncat nicio privire, Lori. Voia să păstreze secretul? Am decis să nu spun nimic în public până când nu voi avea acceptul ei.

Când m-am uitat în dosare am simţit ca înnebunesc. Aceleaşi, nerezolvate, neduse la arhiva. Ce dracu'…?!

După vreo ora au prins potaia iar Lori s-a dus la şef să ceară o pauză de câine. M-am oferit s-o însoţesc, sperând să putem vorbi, dar ea m-a refuzat cu răceală. Ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

Francezul a ieşit cu câinele, iar Lori s-a întors în biroul şefului, de unde a revenit târziu, rumena la fata, strălucind de mulţumire.

Am fost oripilat. Ce se întâmplase cu dulcea şi romantica Lori, cu floarea mea de ieri? Îmi venea să urlu. Cu inima frânta, m-am cufundat în munca rezolvând şi arhivând aceleaşi dosare ca şi ieri. Îmi

aminteam perfect ca o făcusem şi ieri.

Ieri?

— Ce zi e azi? am întrebat.

— Luni.

— Dar ieri?

— Tot luni, a zis cineva râzând şi eu m-am înfuriat şi am ieşit trântind uşa. Rănit în amorul meu propriu, înşelat de iubita, prins într-o muncă fără finalitate, batjocorit de colegi, îmi venea să înnebunesc, să urlu, să bat pe cineva.

L-am îmbrâncit pe portar, am lovit uşa cu piciorul şi m-am oprit în primul bar, unde am băut pe nerăsuflate vreo două vodci mari. Apoi am spart paharul, sticla, alte câteva pahare, am rupt scaunul şi am încercat să-l bat pe barman. M-au aruncat în stradă.

După câteva minute de zăcut pe asfalt am început să-mi vin în fire. La urma urmelor, de ce s-o iau în tragic? Înnebunise lumea, şi ce dacă? Oricum nu aşteptasem niciodată nimic de la munca mea, ce dacă rezolvam mereu aceleaşi dosare, partea bună era ca nu apăreau altele noi. Iar pentru o femeie să sufăr eu atât? Ce s-a întâmplat de fapt? O aventură de-o noapte. Fără consecinţe.

Fără consecinţe?!

Mai auzisem asta.

M-am adunat de pe jos şi am intrat într-un alt local, câteva străzi mai încolo, unde am cerut o cafea neagra şi o doza de Cola rece pe care mi-am lipit-o de ochiul vânat.

Trebuia să reflectez. Clar, ceva nu era în regulă.

Chelneriţa purta nişte blugi uzaţi şi un tricou pătat. S-a răstit la mine:

— Ce te uiţi aşa? M-am săturat de fustele scurte şi bluzele decoltate! Şi de hainele mereu impecabile! Ce, e mai buna cafeaua dacă ma ciupeşti de fund?!

— Uşurel, Lori, i-a spus un bărbat de la masa alăturată, cu parul lung şi ochelari cu rama groasa.

Coincidenta numelor m-a tulburat. Ma holbam la ea, confuz, şi după un timp ei i-a trecut supărarea şi mi-a adus o pungă cu gheata sa mi-o pun pe ochi. Şi o nouă cutie de Cola, din partea casei.

Bărbatul cu ochelari s-a aşezat la masa mea.

— Începi să realizezi ce se întâmpla, nu-i aşa?

— Nu, am răspuns. Nu înţeleg nimic din ce se întâmpla.

— Cel mai rău lucru e că trebuie să înţelegi tot până la sfârşitul zilei, altfel nu are efect. Când o iei de la capăt, nu ştii niciodată unde eşti.

Despre ce vorbea?

Am vrut să plec şi să uit de toate, n-aveam nevoie de un nebun în plus, dar eram prea ameţit şi ma durea capul, aşa că am rămas. Bărbatul a continuat să-mi vorbească:

— Ce poate fi mai înfricoşător decât o lume în care fiecare face tot ce-i trece prin cap, şi nu ma refer doar la farse nevinovate! În curând se va ajunge la anarhia completa. Exista în fiecare om o latură

întunecata şi nu va ezita să iasă la suprafaţă, ştiind ca acţiunile nu mai au urmări; că nu mai exista o relaţie normala cauză-efect. Ca timpul nu mai are continuitate. Ca nici măcar moartea nu e definitiva.

— Despre ce dracu' vorbeşti?

— Despre faptul ca intrarea în bucla s-a nimerit într-o zi de luni, când laturile întunecate ale oamenilor sunt îndeobşte mai puternice. Suntem condamnaţi să trăim o veşnică zi de luni, şi asta nu face decât să accentueze haosul.

— Azi e marţi.

— Aşa vrei TU sa crezi, pentru că e doar a doua repetiţie pe care ţi-o aminteşti. Ceasul biologic uman nu se adaptează atât de repede iar mintea e de cele mai multe ori paralizata de prejudecăţi. Noi ştim ca timpul e liniar şi după luni vine marţi. Totuşi, undeva în subconştient ştii, şi sfârşeşti prin a înţelege.

— Şi fiecare îşi face de cap, ştiind ca poate s-o ia de la capăt?

— Exact.

— Dar asta înseamnă că nu avem decât o zi de trăit. Numit din ceea ce facem în ziua asta nu va avea continuare.

— Ai dreptate. Totul va deveni haotic.

— Ciclul poate fi întrerupt?

— Nu ştiu. Până acum n-am întâlnit pe nimeni care să ştie. Sau poate ştiu, dar nu vor să-l întrerupă. Încă.

Avea, oarecum, dreptate. Suntem nemuritori, avem posibilitatea de a ne pune în practica fie şi pentru o zi cele mai ascunse dorinţe.

Jocuri copilăreşti, aventuri de-o noapte, trădări de-o zi. Până acum întâlnisem doar aiureli inofensive. Poate el văzuse mai multe. Nici moartea nu e definitiva, spusese.

Dacă mi-aş ucide şeful astăzi, în dimineaţa următoare el ar fi tot viu, dar Lori ar înţelege ca nu tolerez să fiu înşelat. Iar el şeful după câteva momente de confuzie, ar înţelege că nu trebuie să se pună cu mine.

Şi dacă lucrurile merg prost? Dacă nu reuşesc să-l omor, şi sunt apoi condamnat să trăiesc sub ameninţarea răzbunării? Iar Lori, în loc să fie a mea monstrul ucigaş i se va dărui lui victima din dragoste?

M-am hotărât totuşi să încerc. M-am ridicat, clătinându-mă, am plătit consumaţia mea şi a ochelaristului, i-am mulţumit lui Lori cea cu blugii uzaţi şi am plecat să-mi încerc norocul. Fără consecinţe. Oare?

Ma gândeam ca, o dată experienţa consumata, voi şti ce să fac data viitoare. Voi şti care varianta e mai bună.

Am cumpărat un revolver de la un preot şi m-am întors la birou exact când colegii mei plecau. Lori nu era cu ei rămăsese în urmă, aşteptându-şi probabil noul iubit… I-am spus că o iubesc, că nu accept să fiu înşelat, şi ca tot ce voi face, voi face numai pentru ea, în numele iubirii ce i-o port. Apoi am năvălit în biroul şefului şi i-am tras trei gloanţe în piept. A murit pe loc.

Înainte de-a ma întoarce, s-o duc pe Lori acasă şi să încerc să-i explic totul, am aruncat o privire în mapa cu documentele de azi.

Am îngheţat. Deasupra tuturor actelor, cu semnătura şi ştampila proaspătă, era aprobarea avansării lui Lori. Postul pe care ştiusem ca şi-l doreşte încă de când începuse să lucreze pentru companie. Mărire de salariu. Birou personal. Toate avantajele.

De asta fusese atât de fericită.

Iar eu stăteam, ca un dobitoc, cu pistolul în mâna lângă un cadavru, în timp ce afara se auzeau sirenele poliţiei.

M-am trezit obosit, ca în orişicare luni, iar când am scăpat din mâini ceaşca de cafea şi s-a făcut ţăndări de podea, am avut o senzaţie puternica de déjà-vu. Probabil din cauza oboselii. Întotdeauna când sunt obosit mi se întâmpla aşa.

Am numărat ceştile. Tot două. Lori nu era cu mine şi nici în celula poliţiei nu eram, deşi acolo adormisem.

Deci, era o zi de luni ca oricare. Începea la fel ca celelalte. Oare cum avea să continue? Am ieşit din casă, atent la toate amănuntele.

Vecinul nu se vedea nicăieri. Nici beat, nici sportiv. Astăzi alesese probabil să fie leneş. Am realizat că nu-l cunoşteam aproape deloc. În cele câteva ore de la începerea ciclului, îmi arătase trei fete diferite. Habar n-aveam ce avea să facă în continuare şi cât de deosebite erau variantele pe care le alegea.

Lucrul acesta era valabil pentru toţi ceilalţi oameni din jurul meu. Credeam că-i cunosc acum îmi arătau fete diferite… Şi eu trebuie să le fi părut la fel, nu cred că cineva m-ar fi crezut capabil de crimă. Nici măcar de scandal în baruri…

M-am uitat după băiat. Nu era acolo, zidul era curat, am apucat doar să-l văd urcându-se cuminte în autobuz. Autobuzul, bineînţeles, a plecat, şi eu am rămas înjurând.

Existau, oare, repere fixe? Orice aş fi făcut, urma sa pierd autobuzul? Statistic, în dimineţile de luni pierdeam de cele mai multe ori autobuzul. Respectând procentajul, urma să fie şi cazuri în care să-l prind, şi să evit întâlnirea cu şoferul de taxi.

Care şofer de taxi a fost şi azi cuminte, doar că mi-a cerut tarif

dublu. I-am dat. Niciunul din noi nu avea nimic de pierdut. Mâine (oare pot să-i zic mâine?!) vom avea aceiaşi bani în buzunar. Gândea practic, băiatul. Mult câştig la prima oră, ca apoi în cursul zilei să cheltuie totul, poate chiar absolut tot ce avea. Nu va săraci. Fără consecinţe.

În timp ce urcam scările m-a cuprins teama. Unii, probabil, îşi aminteau de crimă. Cam greu de explicat… Era, totuşi, o crimă, nu o simplă joaca. Aşa ceva nu ar trebui să rămână fără consecinţe. Chiar dacă mi se oferă posibilitatea sa îndrept lucrurile.

Am împins uşa cu teama. Înăuntru era linişte. Nimeni.

— Nu sta ca o momâie, ascunde-te! şuieră Francezul de sub birou.

O mâna energica ma smuci şi ma trase după uşa deschisa a unui dulap.

— Maniacilor! am replicat involuntar.

Pe biroul lui Lori trona o ikebana imensa din flori albe. Şi când ea intra, Francezul ieşi de sub birou, îmbrăcat într-o rasa de călugăr budist:

— Floarea mea de lotus, calea mea spre iluminare, bla-bla-bla, r-r-i, şi după o tirada de câteva minute în care îi promitea cerul şi pământul, lumea şi eternitatea, trupul şi sufletul, în timp ce ceilalţi se prăpădeau de râs, o ceru de sotie. Şi ea accepta.

M-aş fi aşteptat la orice, mai puţin la asta. Stăteam ţeapăn după uşa dulapului, privind cum toţi îi felicita şi-i îmbrăţişează. A venit şi şeful, viu ca întotdeauna, a sărutat viitoarea mireasa, a felicitat viitorul mire, fără să pomenească nimic nici de avansare, nici de împuşcături.

Eram complet aiurit.

Lori m-a sărutat pe obraz în euforia generală şi m-a întrebat neutru:

— Ce ţi-e?

Am ridicat din umeri, zâmbind forţat. N-am găsit niciun cuvânt. Nu însemnasem nimic pentru ea? Absolut nimic? O afacere sexuală fără consecinţe, şi tot ar fi trebuit să simtă ceva. Şi eu, gata să ucid pentru ea.

Îşi vor petrece toată ziua sărutându-se şi îmbrăţişându-se, fără jena, în faţa tuturor. Am simţit o mică bucurie răutăcioasă. Azi. O zi. Doar o zi. Şi când ziua aceeaşi zi – va reîncepe, cine ştie? Poate fericitul mire de acum va reîncerca s-o cucerească pe nefericita sotie de director, sau se va tăvăli cu vreo casiera, sau va opri în faţa intrării principale sărutându-se cu vreun şofer de taxi. Iar Lori va suferi. Va suferi cum am suferit şi eu.

Şi chiar nu-mi mai pasa cum va reacţiona. Dacă ea m-a uitat, o voi uita şi eu.

Nici nu m-am uitat la dosarele îngrămădite pe birou. Le ştiam nerezolvate, şi aşa le-am lăsat. N-avea niciun sens să ma uit la ele, nu aveau nicio influenta asupra desfăşurării evenimentelor.

I-am lăsat pe ceilalţi să sărbătorească fericitul eveniment şi m-am dus să beau ceva în barul în care îl întâlnisem pe pletosul cu ochelari. Era acolo, ca şi cealaltă Lori, de data asta cu fusta scurta şi bluza decoltata. Am cerut o cafea şi am ciupit-o de fund, făcându-i cu ochiul:

— E mai buna aşa.

M-a tratat cu o indiferenta profesionala.

— Nu-şi aminteşte, a zis filosoful.

Iar n-am înţeles.

— Eu îmi amintesc de tine.

— Ne-am întâlnit în ciclul trecut, am mormăit. Ma refăceam după o criza de orgoliu.

A râs.

— Pentru tine a fost ciclul trecut, pentru mine au fost câteva zeci. Haosul trebuie să fie total, nimeni nu trăieşte ciclurile în aceeaşi ordine. În ultimul timp stau aici şi încerc să găsesc o regula a repetiţiilor pentru diverse persoane, dar se pare că nu exista niciuna.

— Eu am mai fost pe aici?

— Nu. E a doua oară când ne întâlnim, şi pentru mine şi pentru tine, şi asta e un mare noroc, pentru că putem purta o conversaţie aproape normala.

Avea sens. Privind lucrurile aşa, multe ciudăţenii îşi găseau o explicaţie. Şoferul de taxi: întâi liniştit, apoi vede posibilitatea de a face bani, apoi îşi expune înclinaţiile mult timp ascunse. Pustiul a fost întâi băiat bun, apoi a trecut la mâzgălitul zidurilor, şi cine ştie că mai urma. Şi Lori. Poate realizase ce se întâmpla şi încerca să-şi găsească o persoană alături de care să înfrunte ciclurile în acelaşi ritm. Poate ea suferise zeci sau sute de zile de luni trădarea Francezului, înainte de a ma iubi pe mine. Nu ma înşela, nu era o inimă de gheata, trăia doar într-o altă ordine. Dacă i-aş cere acum iertare, probabil n-ar înţelege nimic. Cine ştie când vom nimeri o zi în care trecuturile noastre să fie la fel.

— Am observat ca unele întâmplări se repeta, am zis.

— Da, în general cele din primele ore ale zilei, când nu apuci să

iei prea multe decizii. Luni dimineaţa, majoritatea oamenilor acţionează automat, fără să gândească prea mult, urmează un ritual prestabilit. Încearcă să prelungească weekend-ul. Şi nici nu dau importanta senzaţiei de déjà-vu. O pun pe seama oboselii, viselor, ştiu eu cui, şi abia mai târziu devin conştienţi. Eu, în fiecare dimineaţă, îmbrac cămaşa pe dos. Abia când o văd pe dos realizez că e un alt ciclu.

— Eu sparg ceaşcă de cafea.

Am râs amândoi.

— Cum scăpăm de aici?

— Acum chiar mi-aş dori să existe un guvern secret, o organizaţie militară secreta sau ceva de genul ăsta, cineva care să se ocupe cu manipularea continuumului spaţiu-timp. Indiferent dacă e un experiment cu scop ocult sau unul scăpat de sub control, cândva tot va trebui să înceteze. Vreun Superman trebuie să găsească soluţia.

— Şi dacă nu e un experiment? Dacă e, pur şi simplu, un accident cosmic? Sau dacă suntem în punctul în care expansiunea Universului a încetat, şi va urma colapsul?

A ridicat din umeri.

— Atunci, tot un accident ne va scoate de aici.

— Oare dacă intram în colaps vom începe să trăim invers miliarde de ani, până în punctul iniţial?

— Cine ştie? Totul e pura teorie.

Şi bucla temporara era pura teorie înainte de a ne trezi blocaţi în ea.

Ne priveam îngrijoraţi. Amândoi ne gândeam la acelaşi lucru. Dacă vom ieşi din bucla şi timpul îşi va relua cursul normal, va urma o zi de marţi. CARE zi de marţi? După mii de zile de luni anarhice, de farse şi experienţe uneori periculoase, de exprimare fără teama a dorinţelor refulate, de acţiuni extreme, fără consecinţe, va urma o zi de marţi. A consecinţelor. Existau mii, poate milioane de viitoruri posibile. Şi, dacă ţinem seama de latura întunecata a firii umane, majoritatea posibilităţilor erau sumbre. Ma puteam trezi alături de Lori sau în arestul poliţiei, aşteptându-mi condamnarea. Sau mai rău.

Când m-am întors acasă, am văzut maşini de poliţie şi o mulţime de curioşi adunaţi să privească. Medicii legişti scoteau din casa cadavrul vecinului meu. Cineva mi-a spus că spre prânz intrase un hoţ în casa şi-l găsise spânzurat. Anunţase poliţia. Probabil nu era un hoţ adevărat, ci unul în căutarea unei experienţe fără consecinţe.

Bietul băiat. Şi eu care crezusem ca în dimineaţa asta era leneş. Oare aş fi putut să-l salvez? Să-i spun ce? Că vom ieşi cândva din bucla, şi noua dimineaţă de marţi ar trebui să-l găsească în viaţă? Pentru ce? Copiii cartierului, după ce vor fi terminat de scris porcarii pe ziduri, îi vor sparge geamurile, vecinul va zăcea în închisoare, casa îi va fi jefuita, probabil iubita îi va fi cu altul, sau va fi agresat de taximetrişti homosexuali, sau va fi el însuşi în închisoare pentru vreo crima. Poate el trecuse prin toate astea şi alesese să pună capăt şirului de zile de luni înnebunitoare.

A urmat o nouă zi. Luni. Şi alta, şi alta. Am făcut o mulţime de lucruri. Nu au avut consecinţe. Pentru un timp, am încercat să fac numai fapte bune, pentru ca întreruperea buclei să ma găsească într-o situaţie favorabila. Apoi, încercând să reduc numărul de variante posibile, n-am mai făcut nimic. De câteva cicluri nu mai fac decât să dorm şi să mănânc atât cât să rămân în viaţă. Afară haosul continua. Aud când râsete, când împuşcături, când strigate, când sirene de poliţie şi ambulante. Lumea are în faţa miliarde de viitoruri posibile eu nu mai particip la formarea lor. În fiecare dimineaţă sparg ceaşcă de cafea, apoi ma întorc în amorţire. Aş vrea să-mi pot suspenda funcţiile vitale.

Astăzi mi-am băut cafeaua, şi am pus ceaşca în chiuveta. A rămas acolo, întreaga, parca sfidându-mă. M-am uitat la ea cu teama. Nu trebuie decât să ridic ochii şi să văd dacă pe raft sunt două ceşti întregi sau doar una. Atunci voi şti.

Afară e o linişte suspecta.